

Celje. Te dni je napravila v Ljubljani duhovne vaje z večnimi obljubami šolska sestra M. Nila (Ravtar Ana), ki odpotuje sedaj s še eno šolsko sestro v Ameriko. Spremljevalka teh dveh redovnic, ki gresta iz ljubljane do Boga in bližnjega tako daleč v svet, bo preč. mati šolskih sester, ki bo potem obiskala svoje hčere (sestre) po ameriških naselbinah.

Teharje pri Celju. Vsem častilcem matere sv. Ane se naznanja, da bodo letos slovesnosti pri Sv. Ani po sledečem redu: 18. julija bo lepa nedelja s procesijo, 25. julija slovesno praznovanje godu sv. Ane ali Aninska nedelja, 26. julija je god sv. Ane, obenem pri Sv. Ani srebrni jubilej 25 letne duhovniške službe g. župnika in njegovih tovarišev.

Dobova. Dejanski napad pri belem dnevu. V nedeljo 4. julija se je pripeljal v Brežice na kolodvor z vozom g. Josip Vimpolšek od Sv. Lenarta pri Brežicah. Ko je stopal proti postaji, sta ga nenadoma dejansko napadla dva človeka. Napad je bil organiziran, ker sta bila že dogovorjena in pripravljena. Eden je imel v rokah debel železni ključ, s katerim je nenadoma udaril mimo idočega Vimpolšeka s tako silo po glavi, da mu je napravil takšno rano, da je bil naenkrat ves v krvi. Vimpolšek se je moral zateči po pomoč v Brežice k zdravniku.

Laško. Kakor je širši javnosti znano, so v noči na 20. junij ob priliki blagoslovitve zastave Slomškovega prosvetnega društva trije »načelniki« JNSarji raz hiše Ivana Deželaka sneli državno zastavo, jo raztrgali in vrgli v Savinjo. Ker se je ta hudobija razkrinkala in so storilce shranili za nekaj časa v Kopačev hotel, je vesoljnemu jenesarskemu zboru zelo neljubo ter na vse načine to stvar manjšajo. Saj so res reveži, ako drugim jamo kopljejo, pa se sami v jamo zvrnejo, kakor to v »Novi dobi« od 2. julija tudi nehote v svojem zagovoru priznavajo. Da jim pri tem težkem delu pomagamo — zamorca prati je težko — navajamo podatke iz predvojnih narodnostnih bojev v Laškem, da je snemanje in trganje zastav Laščanom že nekako prirojeno v krvi. Dne 26. junija 1898 ob priliki slovesnosti sv. birme so narodno zavedni možje in fantje iz okolice na visoki mlaj pritrtili slovensko zastavo. Slovenska zastava pa je bila Laščanom kakor če puranu pokažeš rdeči robec ter so celo oblast poklicali na pomoč, da se odstrani z mlaja slovenska zastava. Isto se je zgodilo tudi 4. junija 1904, zopet ob priliki sv. birme, ko so zopet slovenski možje in fantje morali braniti slovensko zastavo pred nemškutarsko laško fakinažo. Sedaj pa že razumemo, zakaj nekateri Laščani tako nasprotujejo združitvi občine Laško in Marija Gradec, ker je že iz zgodovine neka — menda plemenska — razlika, da se po JNSarsko izrazimo, med okolico in mestom. Upamo, da se bodo Laščani po dobro opravljeni pokori poboljšali in postali dobri državljani, ker dober Slovenec je dober Jugoslovian, ki spoštuje državno zastavo!

Sv. Jedert nad Laškim. Tresk in hudo vreme nas letos pogosto obiskujeta. Na sv. Janeza in Pavla je tresčilo v poslopje Janeza Fermeti, p. d. Kodreta v Rečici. Vse je zgorelo do kamnatega temelja. Živino in pohištva za silo so rešili. — Ko je divjala nevihta, se je mudil v Rečici g. profesor Plečnik iz Ljubljane. Prišel si je v spremstvu g. inž. arh. Valentinčiča ogledat novo cerkev. Pohvalil je dozda izvršeno delo, dal navodila za nadaljevanje ter se čudil krasni zeleni okolici. — Tudi pri nas poje smrtna kosa grenko okolici. Velikačnega pogreba nadškofa Jegliča v Ljubljani se je udeležilo iz naše župnije osem ljudi in tako počastilo moža božje Previdnosti, kakor je bil nam Lavantincem Slomšek. Naj počiva vsi v božjem miru!

Peter Rešetar rešetari.

Križe žagajo! JNSarski pristaši, ko se vračajo ob trah zjutraj s veselje domov, žagajo in podirajo križe. Mnogi ljudje se zgražajo nad tem! Pa saj to vendar ni nič novega! Saj to delajo že ves čas, kar jih mora nositi naša potrpežljiva zemlja! Samo dosedaj so žagali križ v organizacijah, kjer imajo besedo, samo med svojimi pristaši. Ker pa so menda sedaj tam že gotovi, pa so se spravili na križe na polju. Oni bodo tudi v bodoče to delali, dokler jih ne bomo iztrebili iz slovenskega naroda. Ne pričakujmo ničesar drugega od njih!

Bo pa Rešetar katero pametno povedal! Tako je obljubil celo »Kmetijski list«. Ima prav, kajti tako neumnih in nesanih, kakor so njegove pripombe, pa jaz res ne znam povedati!

Zakaj imate dva lista? »Večernik« prepisuje iz »Delavske politike«, ki je socialističen listič, ta pa iz »Večernika«. Čemu to? Izdajajte en skupen list, saj ste itak vsi glihi! Razdelili ste se le v toliko, da eni farbažo gospodo, drugi pa delavstvo!

Kaj pa je zdaj z »ljudsko fronto«? Rekli so, da je prišel ves narod k njim v »ljudsko fronto«. Prišli so mačkovi št. 1 in mačkovi št. 2, socialisti z leve in socialisti z desne, menda deano ali levo ali spodnje krilo JNS in vsi ti so rekli, da so ustanovili lani »ljudsko fronto«. Se spominjate, kaj sem tedaj rekel? Preden bo Kukovca zapela, se bo ta fronta razletela! In tako se je zgodilo! Sedaj pa si pišejo pisma in se zmerjajo ter obmetujejo z vsemi mogočimi očitki! Samo eno leto so bili skupaj, pa so se tako dobro med seboj spoznali... Če bi slovenski narod res imel tako fronto, tedaj bi pač živel samo še eno leto, kakor je ta fronta živel le eno leto!

V kopalnicah. Vsi veliki politiki JNS so odšli v kopalnice, zato sedaj JNS začasno ne posluje. Pero — sam gospod predsednik — je šel v Karlove vane na Češko. Bral je, da se tamkaj najbolj učinkovito da sprati madeže od gnilih jajc, s katerimi je bil sprejet v Sloveniji.

Izjave. Davidovič je izjavil, da ni izjavil, Aca, stari radikal, je izjavil, da ni izjavil, drugi pa pravijo, da so izjavili, kar niso izjavili — tako se sedaj vrši politika v združeni opoziciji v Jugoslaviji. Saj glavno bo pa le to, kar bo narod izjavil in ta bo že tako izjavil, kakor oni niso izjavili.

Še zdaj ni jasno! V Angliji pravijo, da še sedaj ne morejo priznati, da je španski general in njegova vojska vojskujoča se stranka! Pa se že nad leto dni vojskujejo! Ali vi to razumete? Jaz dolgo nisem. Sedaj že malo razumem: Niso še nič kupili angleškega orožja! Ko ga bodo sedaj kupili in dali zanj svoje rudnike — bodo kar naenkrat vojskujoča se stranka! Ta visoka politika je pa res čudna!

Na pariški svetovni razstavi! Mi imamo svoje sejme, kjer pokažemo svojo lepo živino! Na razstavah v Parizu pa so se razstavili ljudje:

Ne v resnici, pač pa naslikani! In da bodo ljudje imeli večje veselje tja iti, so vsi hoteli in gostilne začeli štrajkati in podražili železnico in pošto. Jaz bom šel raje na domač sejem! Tu so vsaj gostilne odprte!

Smrt se mož! Smrt, ki je dosedaj sama opravljala svoj reden posel in še izrednega na raznih frontah, je izprevidela, da sama ne more več in išče ženina! Svetovni državniki sedaj drug drugega naprej porivajo, kdo bo ženin smrti, ki bi naj z njegovo pomočjo začela svoje delo na bojnih poljanah. Bojim se, da se bo eden izmed teh naenkrat spozabil in se bo oženil!

Sovjetska kolektivizacija.

(Uničenje kmetov)

Konec prejšnjega veka je neverni Francoz Renan izdal bogokletno knjigo o Kristusu. Nasprotniki vere so ga proslavljali kot novo zvezdo, češ, ta je odprl ljudem oči in bo uničil krščanstvo. Podobna zvezda je bil Darwin, ki je učil, da človek izhaja iz opice. Kako so ga bogotajci povelečevali! Pravili so, da so že našli okostje, ki je v sredi med človekom in opico. Torej bi bilo dokazano, da je človek od opice. Toda to ni res; znanost uči povse drugače. Tako sta obe zvezdi kmalu ugasnili. Po svetovni vojni je na vzhodu zažarela nova zvezda: boljševizem — kolektivizacija. Svet je ostrmel, češ, zdaj se bo zemlja prenovila, zdaj bo nastal raj. Poglejmo, kako je zvezda kolektivizacije svetila ruskim kmetom in kak vpliv je imela nanje njena luč.

Uničenje velikih kmetov

Velikih kmečkih posestev je bilo l. 1928 po sovjetski statistiki okrog 5%, a kmetov (kulakov) z družinskimi člani je bilo 5.618.000. Ti so posejali nad 15 milijonov hektarov zemlje, pridelali so okrog 120 milijonov centov raznega zrna in vrednost njihovega imetja je bila nad milijardo rubljev. Vso to ogromno množino kmečkih posestev je oblast ob času kolektivizacije skoraj popolnoma uničila. V letu 1934 je po uradni sovjetski statistiki bilo »kulakov« z družinskimi člani vred le še 149.000. Sami »kulaki« so bili postreljeni, odposlani v izgnanstvo ali v taborišča za prisilno delo. Njihove družine so bile uničene, razgnane ali iz lastnih domov vržene na cesto. Druge so bile s »kulaki« vred z »vlakmi smrti« poslani v izgnanstvo. »Kulaki« so pomrli večinoma pri prisilnem delu v izgnanstvu ali že na poti v izgnanstvo na »vlakih smrti«, kot so jih imenovali. Enako kakor s kulaki so sovjetske oblasti v času brezumnega kolektivizma postopale s srednjimi premožnejšimi kmeti, ki so posestvo obdelovali s svojimi družinami.

Kam so izginile kmečke družine?

Nikdo ne ve, koliko je bilo v tem času uničenih kmečkih gospodarstev in razgnanih kmečkih družin. Po sovjetski statistiki je bilo leta 1929 v Rusiji 25.800.000 kmečkih dvorov (gospodarstev), a v letu 1935 jih je bilo le 20.900.000. Zguba znaša torej 4.900.000 gospodarstev. Del teh posestnikov je v času kolektivizacije z družinami vred bežal v mesta in je tam ostal. Mestno prebivalstvo se je od leta 1929 do leta 1935 pomnožilo za 16 milijonov, če prištejemo zraven tudi naravni prirastek. Če tega odštejemo, se je prebivalstvo mest v teh letih pomnožilo s priseljenci na 12 milijonov. A 4.900.000 kmečkih dvorov in družin, ki so izginile, so gotovo šteje 24 milijonov ljudi. Torej 12.000.000 se jih je naselilo v mestih, nastane torej vprašanje, kam je pa izginilo ostalih 12 milijonov. Njih usoda je temna. Veliko jih je umrlo vsled lakote v letih 1932 in 1933, nekaj se jih je zateklo k tujim ljudem, večina pa je umrla in poginila v »vlakih smrti«, v izgnanstvu in v taborih za prisilno delo. Strašna številka: 12 milijonov! Tako veličanske žrtve je zahtevala brezumna komunistična kolektivizacija!